

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

Voor geïnteresseerden in LOGOS/WOORD

Logos volgens Philo van Alexandrië

De Joodse denker Philo leefde tussen ca. 20 v. Chr. en 50 na Chr. in Alexandrië, waar de grootste Joodse diasporagemeenschap in de hellenistische mediterrane wereld was gevestigd. Alexandrië was de stad waar de Hebreeuwse Heilige Schriften in de 3e eeuw v. Chr. in het Grieks werden vertaald, de Septuaginta. In de tijd van Philo was Alexandrië een van de belangrijkste midden-platoonse centra van het Romeinse Rijk. Hier heeft Philo zijn omvangrijk oeuvre vervaardigd. Philo beschouwde zichzelf als een exegeet van het Oude Testament. Maar hij had ook grote bewondering voor noties uit de Griekse filosofische tradities, die hij gebruikte om zijn theologische stelsels te onderbouwen.

De Logos als 'woord'

Philo legde bijzondere nadruk op de betekenis van logos als 'woord', en 'gesproken taal'. Het uitdrukken van taal hoort voor Philo bij de werkelijkheid van het lichamelijke bestaan. Woorden kunnen soms nutteloos en misleidend zijn. Maar verbale expressie dient als een therapeutische uitlaatklep voor de emoties – een notie die heel modern lijkt. De onderdrukking van emoties door het zwijgen kon volgens Philo schadelijk zijn voor het geestelijk welzijn (Over de bijzondere wetten I.342, 343).

Philo zag het zwijgen ook in een positief licht. Sprakeloosheid kan het gevolg zijn van onvermogen, wanneer onze zintuigen en mentale organen met een transcendente kracht worden geconfronteerd. Wanneer men zwijgt en het gebied van de menselijke taal verlaat, is men in staat de macht van de Heer, van 'Hij die is' (Exodus 3:14), te ontmoeten (Het slechte belaagt het goede XI.35-37,158-9).

Philo's grootste belangstelling ging echter uit naar de Logos als 'het goddelijke Woord': een uiting die werd voortgebracht (logos gegonôs) vanuit een hogere en meer zuivere bron. Die bron is God de Vader, het Goede, de Vader van taal, die zuiver 'Geest' of Intellect is, in het Grieks Nous. Hij bracht zijn Woord, de Logos, voort als een 'intelligibel geluid'. Philo beschrijft het Woord vaak met beeldtaal zoals een 'woonkamer' of 'huisje' waar de Vader zijn verborgen begrippen en zorgvuldige overwegingen – d.w.z. zijn energie en machten – kon etaleren. (De migratie van Abraham 3; Over de cherubijnen 7). Philo is in de eerste plaats geïnspireerd door Genesis 1, waarin God spreekt en vervolgens de wereld doet ontstaan.

Het 'woord' uit het Oude Testament

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

'Het woord van de Heer', of DBR JHWH in het Hebreeuws, uit het Oude Testament werd vertaald naar het Grieks in de Septuaginta als logos (theou of kyriou). Bijvoorbeeld, in 2 Sam. 23:1-2 (of Num. 24:4, Jes. 14:22, enz.) staat dat God zijn woorden in de monden van de profeten legde. Ook dit aspect van het 'woord van God' dat de profeten en engelen bemiddelden, is in Philo's Logos-leer te vinden.

Philo's Logos bij de schepping van de wereld

Het bekendste werk uit Philo's oeuvre is Over de schepping van de wereld (De opificio mundi), een exegese van het zesdaagse scheppingsverhaal in Genesis. De Schepping behoort tot een van drie grote series exegetische werken waarin Philo de Pentateuch van Mozes becommentarieert en werd geschreven tussen 30 en 40 na Chr.

Voor Philo duurde het scheppingproces niet zes dagen, maar twee. Op 'dag één' vond de schepping van zowel het Woord als de noëtische hemel en aarde in de eeuwigheid plaats. De kosmos noêtos is een onzichtbare, intelligibele kosmos of een idee of beeld van hemel en aarde. Op de tweede dag ontstonden de lichamelijke en zichtbare hemel en aarde, de kosmos aisthêtos in de sfeer van tijd en ruimte.

De Schepper wordt in Schepping 4 aangeduid als de Logos, een ambachtsman (dêmiourgos), 'Vader en Maker' en oorzaak van alles in de wereld. De demiurg schiep de wereld door middel van een model (paradeigma). Om dit te illustreren gebruikt Philo de volgende analogie:

God en zijn Woord: zoals een koning en zijn architect

Wanneer een koning met grote ambities een stad wil stichten, roept hij een architect tot zich. De koning heeft al het idee van de stad in zijn geest en draagt de architect op om de geografische en topografische factoren te bestuderen. De architect schetst vervolgens in zijn gedachten een ontwerp waarin de diverse eigenschappen van de stad zijn ingetekend. Zodoende draagt hij in zich de 'noëtische stad'. De architect raadpleegt het model van de stad in zijn hoofd wanneer hij zijn plan uitvoert met materialen die overeenkomen met die van het mentale ontwerp.

Zoals de koning in deze analogie heeft God het plan gemaakt de kosmos te scheppen. Met de vorm in zijn geest van hoe die eruit moet zien, stelt hij een intelligibele wereld samen, de noëtische kosmos. De Logos is vergelijkbaar met een architect die het ontwerp van de stad (het ontwerp dat door de koning is gemaakt) uitvoert. De Logos is de uitdrukking van de gedachten van de Nous. Zoals de stad buiten het koninklijk paleis wordt gebouwd, voert de Logos de kosmos in de materie uit. De Logos maakt dus de zichtbare, materiële wereld als een afbeelding van de onzichtbare modellen, de intelligibele kosmos, ofwel de

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

oorspronkelijke vormen van alle dingen en wezens (Schepping 16-19). Het Woord van God bij Philo is in feite de totaliteit van de Ideeën van God, de intelligibele wereld.

Dus heeft de term logos als 'woord' een dubbele dimensie bij Philo: als het Woord of de expressie van God en ook als het gesproken woord in de menselijke taal. In beide gevallen dient de logos als gereedschap voor zijn bezitter om zijn doelstellingen te realiseren. Tevens fungeert hij als drager van innerlijke bedoelingen. De Logos/Schepper is niet alleen maar de bron waaruit alles in de wereld is voortgekomen, maar ook de bron van alles wat geschreven is. Als goddelijke Rede bevat hij de geheime principes van hoe de wereld in elkaar zit, die niet onmiddellijk vatbaar zijn voor de mens (Schepping 17-24; Over de cherubijnen 125,127).

De Logos als Middelaar

De Logos communiceert de taal van God die door de scheppingsdaad zichtbaar wordt, d.w.z. in daden verandert. God de Vader bevat bij Philo de principes Eenheid, Geest en Intellect in de zuiverst mogelijke vorm. Zijn bestaan is ver verwijderd van de wereld en dus transcendent. Directe betrokkenheid met de lichamelijke wereld, waar zijn daden zich manifesteren, zou afbreuk doen aan zijn transcendentie. Dus moest hij een bemiddelende instantie hebben om toezicht op de wereld te houden en zijn voorzienigheid uit te voeren.

De Logos is dus ondergeschikt aan God; zijn taak is de scheppingsdaad, waardoor hij verschillende kosmische elementen bij elkaar brengt en tot een eenheid ordent. Vervolgens heeft hij de leiding over de wereld. Philo vergelijkt de Logos met een roer dat God gebruikt om alles in goed vaarwater te houden; of bijvoorbeeld met een stuurman of gouverneur van de kosmos (Over de cherubijnen 36). De Logos is verantwoordelijk voor het goddelijke beheer van de wereld. Zodoende is het Woord noodzakelijkerwijs zowel transcendent bij God als immanent in de zichtbare wereld. De Logos van Philo fungeert ook als Middelaar tussen God en de mensen (zie onder).

De mens als beeld van de Logos en de Nous

Philo's Nous brengt de Logos voort naar zijn eigen beeld of idee. Op zijn beurt scheidt de Logos de menselijke geest (nous) naar het oerbeeld van zichzelf (Schepping 139; Over de bijzondere wetten III.207). In de ziel van elk mens bestaat er dus zowel een redevermogen, logos, als een intellect, nous. Omdat de Logos het archetype voor de menselijke geest is, hebben de mens en de Logos een zekere verwantschap. De Logos vormt een brug tussen God en mens, een intellectuele en ontologische continuïteit (Over beloning en straf 163).

De Logos zorgt voor het ordenen van ideeën in de menselijke geest. Door de in de Logos bestaande onzichtbare archetypen te contempleren verwerft de mens kennis van God. Door deze kennis kan hij opstijgen om zich met God te

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

verenigen. Zodoende maakt God zich bekend in de kosmos noêtos, de intelligibele wereld. Door zijn participatie met de Logos wordt de mens onsterfelijk (Over de bijzondere wetten IV.14). Philo zegt ook: Alleen de zielen die zich de gelijkenis met God de Schepper ten doel stellen, is het geoorloofd hem te naderen (Schepping 144).

De Logos als Wijsheid

Philo's Logos is ook verbonden met de oudtestamentische wijsheidstheologie. Wijsheid is de kracht of gedachte van God die ontstaat aan het begin van het scheppingswerk. Zij verleent vorm en werkelijkheid aan de wereld die wij kennen. Vervolgens komt zij in de zielen van heiligen en maakt hen tot vrienden van God en profeten (Wijsheid 6:9 - 7:27).

Zo ook is de Logos van Philo beschreven: als de kracht of gedachte van God en als de eeuwige Wijsheid van de Nous. In de eerste plaats heeft de Logos als Wijsheid betrekking op de kosmos noêtos, de wereld van de Ideeën (Schepping 20). In de tweede plaats wordt Wijsheid door Philo voorgesteld als een geschenk van God, waarvan een voorbeeld de openbaring van de Schriften is. God openbaart zijn Wijsheid verder door zijn Woord aan vrome mensen en de profeten.

'Wijsheid' betekent voor Philo ook 'filosofie' (Over de verhouding van de propaedeutische disciplines 79). De grootste filosoof aller tijden is de profeet Mozes, de auteur van de Pentateuch (Schepping 8), die een wijsgerige leer heeft geformuleerd op basis van zijn zoektocht naar het 'zelfbestaande' (Over de bijzondere wetten I.345). Zijn wijsbegeerte houdt niet de speculatie in door een vrij en ongeleid menselijk intellect, maar de assimilatie van een geopenbaarde waarheid.

Binnen de geschiedenis van de Griekse filosofie zien we bij Philo een grote verschuiving in de betekenis van logos. Door de hypostasering van het goddelijke Woord wordt de Logos niet alleen maar een element, maar het fundament – en zelfs het ontwerp – van de materiële werkelijkheid. Voor het eerst verwerft de Logos als wijsgerig begrip een integrale plaats in een godsdienstige context.

Philo's Logos en de Griekse filosofie

Philo's Logos vormt de spil van zijn oudtestamentische exegese. Hoewel die exegese oorspronkelijk geïnspireerd is door Genesis, is die ook aanzienlijk verrijkt met filosofische principes, niet in de laatste plaats met de Logos, het redeprincipe uit de Griekse filosofie.

Philo's godsbeeld is gebaseerd op Aristoteles' Nous-begrip, het hoogste, goddelijke principe dat zuiver intellect, absoluut onveranderlijk, almachtig en eeuwig is. Het transcendeert de ervaringswereld en bemoeit zich nooit met de kosmos of de mensen. Dit hoogste, zuivere Intellect heeft alleen maar een principiële werkzaamheid: zijn kracht (dynamis) uit te stralen op dezelfde manier als de zon. (Philo gebruikt ook de term dynamis in Schepping 8 als de

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

uitstralende kracht van de Nous.)

De Logos van Philo, die pre-existent en even eeuwig is als God, komt voort uit de Nous als uitstraling van zuiver Intellect en is ook goddelijk. In aristotelische termen is Philo's Logos de bewerkende oorzaak van de kosmos (Over de cherubijnen 127). Philo was dus een van de eersten in de geschiedenis van de wijsbegeerte die het Logos-begrip expliciet tot hypostase maakte.

De eigenschappen van Philo's Logos, zoals demiurg en 'Vader en Maker', verwijzen naar het scheppingsverhaal in het boek van Plato (Timaeus, vanaf 28d). De notie van de archetypen of oerbeelden die model staan voor de schepping van de wereld (Schepping 20, 24, 25), is niets anders dan Plato's theorie van de Ideeën (Timaeus; Republiek 6.509b). Ook het begrip van de logos spermatikos als een rationeel principe dat actief is in de fysieke werkelijkheid – zoals gearticuleerd door de Stoa – is expliciet uitgedrukt in Schepping 14, 43, 67 en 68.

Philo's interpretatie van de levende God van Israël uit het Oude Testament met behulp van filosofische begrippen doet de vraag rijzen: zijn God de Vader, die transcendent is aan de menselijke ervaringswereld, en zijn Logos, die hem in de heilsgeschiedenis (en in de menselijke geest) vertegenwoordigt, niet abstracte, onpersoonlijke (filosofische) entiteiten geworden?

Het belang van Philo en zijn Logos-begrip voor de kerkvaders

Philo verwierf bekendheid door zijn allegorische interpretatie van oudtestamentische thema's, waardoor belangrijke figuren zoals Abraham, Sara en Mozes als helden van de filosofie werden geschilderd. Zijn Logos-leer en zijn exegetische van Genesis waren ook van groot belang voor de kerkvaders. Philo gaf het scheppingsverhaal een radicaal nieuwe draai: het eerste product van JHWH's schepping, het Woord van God, maakte hij gelijk aan de Logos, het Griekse wijsgerige Redeprincipe en aan Sophia uit de Joodse wijsheidstraditie. Vervolgens schreef hij de Logos een belangrijke rol in de Joodse heilsgeschiedenis toe. Philo was voor de kerkvaders het voorbeeld van hoe een godsdienstige traditie met behulp van filosofische noties kan worden geïnterpreteerd.

Het valt op dat Philo's Logos overeenkomsten vertoont met de Logos uit de proloog van het Johannes-evangelie. Dit heeft een rol gespeeld, toen christelijke denkers in de oudheid de pre-existente Christus en Schepper van de wereld met de Logos of het Redeprincipe uit de Griekse filosofie gingen identificeren.

(door Laela Zwollo)

<https://www.lucepedia.nl/dossieritem/logos-philo-van-alexandrie/logos-philo-van-alexandrie>

Bron: Tilburg School of Catholic Theology, met dank aan Laela Zwollo.

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

Dag Pucka,

Dank voor je posting.

Wat jij aanhaalt uit het **Bijbels Woordenboek** van J.J. Romen en zonen over Logos, staat bij mij op kolom 1028-1031 😊.

Het **Theologisch Woordenboek** van dezelfde uitgever heeft drie delen, en in deel 2 staat Logos en Logosmystiek daar op kolom 3006-3007. Daar wordt ook Philo aangehaald.

Het zegt daar over Logos: "griekse term met vele min of meer samenhangende betekenissen: getal, verhaal, woord, gedachte, geest of rede (Muller, Grieks Woordenboek). Bij de oude griekse wijsgeren zag Heraclitus een innerlijke logos of redelijkheid in deze wereld.

De stoïcijnen werkten deze pantheïstische en materialistische opvatting nader uit: er is een logos spermatikos in de natuur der dingen, een logos endiathetos in de mensen met hun verstand, een logos proferikos in de uitwendige taal der mensen.

Bij de latere stoïcijnen wordt de logos in populaire trant voorgesteld als een naar de mensen gezonden god van de tweede rang, nl. Hermes.

De jood Philo nam de term over in zijn theïstische opvattingen: God heeft een jongere zoon, nl. de wereld, en een oudere zoon, een soort onpersoonlijk tussenwezen tussen God en wereld. Men constateert dus bij al dit filosofisch woordgebruik een pantheïstische, materialistische, creatuurlijke, onpersoonlijke en vaak mythologische, dit is onhistorische betekenis.

Geheel uitgezuiverd wordt de betekenis wanneer de term, in overeenstemming met en onder decisieve [beslissende] invloed van de leer en de terminologie van het Oude Testament en van de joden ten tijde van Christus (wijsheid, dabar, memra) en van de openbaring van het Nieuwe Testament, door Sint Joannes wordt toegepast op Christus (zie Drieëenheid, kol. 1204-8); later wordt de toepassing uitgebouwd door de kerkvaders en de **scholastiek** (zie Drieëenheid, kol. 1208-24, 1226-310)".

Scholastiek heeft als inhoud: "systematisch samenstel van wijsbegeerte en godgeleerdheid dat aan de middeleeuwse universiteiten beoefend en onderwezen werd".

Men gaat mijns inziens uit van een vooronderstelling die volgens hen door de apostel Johannes is aangereikt met het woordje logos of "woord" en met het

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

woordje "wijsheid", d.w.z. men zegt eerst wat men moet geloven, nl. dat het woordje "woord" in het Johannes-evangelie en in de Johannes-brieven, en in Spr. 8 "de wijsheid", Jezus in zijn voormenselijk bestaan is, met daarbij de dreiging dat als men dat niet gelooft, men verdoemd is.

En van daaruit, vanuit die gedachte verklaart men dan het één en ander. Dit terwijl er geen poot is om op te staan, dit gezien ook vanuit het feit dat het woordje "logos" meerdere betekenissen heeft zoals b.v. getal, verhaal, woord, gedachte, geest of rede, maar ook brein, spreken, en nog meer betekenissen, en dat wijsheid vóórgesteld wordt alsof het een persoon is, maar dat in werkelijkheid NIET is.

Men "zweert" bij de zin: "het woord werd vlees", anders gezegd "het woord werd mens". Men kan echter ook zeggen: "de gedachte werd mens", d.w.z. God sprak een gedachte, door zijn geest gevormd, door middel van scheppingswoorden uit die zoveel kracht hadden dat er door conceptie een volmaakt mens ontstond, nl. Jezus, verwekt in de schoot van Maria.

Bij alles wat God heeft geschapen, was Gods geest (Gods denkvermogen en intelligentie) aanwezig en deze geest van God uit zich o.a. door woorden waarin scheppingskracht zit, waardoor hemel en aarde onstonden met alles wat daarop en daarin aan levende wezens, fauna en flora, aanwezig is. Het staat gewoon in het OT. God sprak, en het was er. Zo ook de mens Jezus als uiting van Gods scheppingswoorden en scheppingskracht, zonder dat Jezus een bovenmenselijk en voormenselijk voorbestaan had, maar wél vanaf de zondeval door profetiën voorzeggd was. Er was pas een verlosser zoals Jezus nodig toen de zondeval had plaats gevonden. En deze verlosser moest als tegenbeeld van de zondaar Adam fungeren, Adam die de schepping liet vallen, en Jezus die de schepping herstelt door zijn verlossings- en verzoeningswerk. Dáárom slechts was Jezus nodig, de tweede en laatste Adam.

Misschien dat Jezus als de Christus (wat hij pas bij zijn doop werd) daarom in Op. 19 de uitdrukking van Gods scheppingswoord is waardoor God door Jezus in Op. 19 het wilde beest en de valse profeet ter dood brengt. Logos heeft ook de betekenis van "antwoord", want een gesproken antwoord, in dit geval aan het beest en de profeet, is ook een aantal woorden die daden worden. Het Hebreeuwse woord "dabar" heeft "woord-daad" in zich als betekenis. Er wordt gesproken door God, en het bestaat, het is er, het is aanwezig, ook zoals in Genesis 1 waarin God spreekt en het bestaat.

De gedachte van een drieëenheid is uit verschillende soorten filosofie overgenomen.

Voor wat het waard is.

Groetjes,
Elle

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

Ik geloof ook dat in Op. 19:13 wordt gesproken over Jezus, net als in Joh. 1:14 waar over het geboren worden van Jezus wordt gesproken en wel doordat de woorden (rhema, woord in de zin van uitspraak, in woord of geschrift) van God tot Maria gesproken (Lukas 1:37) via de engel Gabriël in Lukas 1:26-38, negen maand later werden vervuld en Jezus toen werd geboren. In Op. 19:13 wordt Jezus "het woord van God" genoemd.

In het OT kwam "het woord van God" ook verschillende malen tot verschillende profeten, met een boodschap. De boodschap die werd uitgesproken door de profeten, was óók het woord van God, maar niet Jezus in zijn vermeende voorbestaan. Wel werd er soms door de profeten over degene gesproken die door God zou worden voortgebracht om als verlosser te dienen op Gods bestemde tijd.

Groetjes,
Elle

Ik ga ook niet mee met de Platonische filosofieën , noch geheel die van de Jood Philo en anderen zoals die van het Concilie van Nicea en de daarop volgende concilies en de "christelijke" filosofen vanaf de 2e eeuw.

De betekenis van het woord "logos" wordt in een keurslijf gegoten welke men moet geloven om gered te kunnen worden volgens de geloofsbelijdenissen en uitspraken van de leiders der katholieke kerk. En de Reformatie heeft het overgenomen en meegenomen in hun leer. Dit terwijl het woord "logos" een hele rits van betekenissen heeft.....

Woord : The Eastern / Greek Orthodox NEW TESTAMENT zegt in haar Appendices over het woord "Logos" in Joh. 1:1 het volgende op blz. 649:

"The Greek word Logos is traditionally translated as "Word". French translations sometimes use "Verb" which has a dynamic quality. The English "Message" or "Expression of the Mind" may also be appropriate attempts to convey the nuance of the Greek concept".

Vandaar dat ik Joh. 1:1 durf te vertalen als:

"In het begin was het woord, d.w.z. de boodschap of de uiting van het brein. Deze boodschap of uiting van het brein van God was bij, anders gezegd in overeenstemming met God, ja de boodschap of uiting van het brein van God was goddelijk".

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

De eerste zinnen van het stuk wat ik plaatste over Philo laten al zien hoe de Joodse filosoof Philo geloofde en werkte:

"De Joodse denker Philo leefde tussen ca. 20 v. Chr. en 50 na Chr. in Alexandrië, waar de grootste Joodse diasporagemeenschap in de hellenistische mediterrane wereld was gevestigd. Alexandrië was de stad waar de Hebreeuwse Heilige Schriften in de 3e eeuw v. Chr. in het Grieks werden vertaald, de Septuaginta. In de tijd van Philo was Alexandrië een van de belangrijkste midden-platoonse centra van het Romeinse Rijk. Hier heeft Philo zijn omvangrijk oeuvre vervaardigd. **Philo beschouwde zichzelf als een exegeet van het Oude Testament. Maar hij had ook grote bewondering voor noties uit de Griekse filosofische tradities, die hij gebruikte om zijn theologische stelsels te onderbouwen**".

De laatste zin van het stuk laat al zien dat men dingen heeft bedacht:

*"Het valt op dat Philo's [uitleg van de] Logos overeenkomsten vertoont met de Logos uit de proloog van het Johannes-evangelie. **Dit [nl. deze uitleg van Philo] heeft een rol gespeeld, toen christelijke denkers in de oudheid de pre-existente Christus en Schepper van de wereld met de Logos of het Redeprincipe uit de Griekse filosofie gingen identificeren**".*

Eerst waren er de eigen filosofische gedachten van de christelijke denkers van **na** de dood van de apostelen in de 1e eeuw, minstens tot aan de vijfde eeuw, en dan werden deze gedachten met de filosofie van diverse andere heidense en joodse filosofen in overeenstemming gebracht, precies zoals Paulus ook zegt, nl. dat er uit het midden van de christelijke gemeente mensen zouden opstaan die een afvallige leer zouden prediken (b.v. Hand. 20:29-30).

Maar ieder z'n gedachten zeg ik dan 😊. Ik heb de juiste uitleg niet in pacht!

Groetjes, ook aan Meiske,
Elle

Dank voor je bericht.

Naar mijn idee zijn , als men wat dieper ingaat op de materie, geen echte bewijzen dat Jezus een voormenselijk bestaan in de hemel had. Waar blijkt dat uit, vraag ik mijzelf af.

Uit de teksten die spreken van het feit dat Jezus zelf zegt dat hij uit de hemel kwam? Uit de hemel komen heeft m.i. te maken met iets wat God veroorzaakt, zoals b.v. het manna wat "uit de hemel" kwam. Groeide het manna in de hemel ergens en heeft dat manna later toen het nodig was een reis gemaakt uit de

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

hemel naar de aarde naar de woestijn waar de Israëlieten het konden verzamelen om er van te kunnen eten?

M.i. niet. Het werd door God verschaft. Het kwam niet letterlijk uit de hemel. Zo is ook Jezus "het levende brood" wat door God via zijn geesteskracht in Maria is verwekt. De geesteskracht kwam "van boven" en werkte in Maria. Daardoor zegt men dat hij letterlijk van boven kwam. Jezus kwam uit de hemel, maar niet doordat hij God nr. 2 was die God in het vlees werd en ook de tweede Adam wordt genoemd.

Nergens wordt er in het OT gesproken over Jezus als een al letterlijk bestaand persoon die zich als "eeuwig" in de hemel bevond en de schepper is van alles wat geschapen is, behalve zichzelf. Er wordt slechts van hem gesproken dat hij het Zaad van de vrouw zou zijn (Gen. 3:15), het Zaad van Abraham zou zijn en het zaad van David zou zijn (Mat. 1:1). Zijn geslachtsregister begint bij Adam (Lukas 3:23 en 38).

Jezus als een door God gegeven verlosser was pas nodig toen de zondeval plaatsvond en er gelijk daarop, en voordat Adam en Eva nog kinderen hadden verwekt, door God tegen A en E werd gezegd dat er door Eva, de moeder van alle levenden, een zaad zou worden voortgebracht wat de kop van de slang zou vermorzelen, en zelf in de hiel zou worden vermorzeld. En verder wordt er in het OT slechts gesproken over het geboren worden van, en het beschrijven van wat hij zou zijn en doen en waar hij geboren zou worden.

Dat Jezus naar de hemel ging, had met een profetie te maken over hem in Ps. 110, een psalm waarvan de inhoud geregeld in het NT terug te zien is. Hij was door God als Heer en als Christus aangesteld (Hand. 2:29-36) en hem aangesteld tot koning-hogepriester naar de orde van Melchizedek, zoals in Ps. 110 staat.

Inderdaad heeft de mensheid geen hoop om naar de hemel te gaan dan slechts Jezus die met zijn offer naar het allerheiligste moest gaan net als de hogepriesters van de Aäronische priesterschap. Jezus moest op de grote verzoendag naar de hemel zelf gaan om voor het aangezicht van God te verschijnen om zijn offer in de hemel op het verzoendeksel te sprengen als koning-hogepriester naar de orde van Melchizedek, het Melchizedekiaanse priesterschap.

Net als Adam was Jezus het beeld van de onzichtbare God (Kol. 1:15). Hij wordt net als Adam ook de Zoon van de onzichtbare God genoemd (Mat. 16:13-18).

Ik zie wel dat Jezus alle macht/autoriteit in de hemel en op de aarde ontving toen hij zijn offer had gebracht en door de geest van God levend werd gemaakt vanuit de Hades (Rom. 8:11). Hij ging als koning-hogepriester naar de hemel en schiep volgens Kol. 1:16 zaken IN de hemel en OP aarde. Er staat daar niet dat hij de hemel en de aarde schiep. Hij schiep tronen, heerschappijen, overheden of machten als koning-hogepriester, en niet als een geestelijk wezen voor alle eeuwigheden. Hij is van vóór al deze dingen, en wel omdat hij door zijn geloof en

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

zijn gehoorzaamheid aan God en de Vader de oude schepping redde van de ondergang en door zijn werk aan het kruis schiep Jezus een nieuwe schepping waarvan hij door Gods kracht de eerste of belangrijkste was en is.

Allen die hebben uitgezien in het OT, en die hem hebben gezien doordat er profetieën werden vervuld door hem, en zij die uitzien naar zijn toekomstige parousia/wederkomst, worden deel van die nieuwe schepping, anders gezegd, deel van de herschepping (Mat. 19:28; Mark. 10:28-31; 2 Kor. 5:17).

Pas in het einde der dagen van het Wetsverbond en het Joods samenstel van dingen spreekt de Zoon, die Zoon in Hebreëen 1 pas tot Israël en dat deze Zoon de erfgenaam van alle dingen en erfgenaam van God is (Heb. 1:1-5; Rom. 8:16-17; Gal. 3:16, 26-29). In Heb. 1:2 wordt in het Grieks niet gezegd dat hij ook "de wereld" schiep (de meesten denken daarbij aan de aardbol), maar dat hij ook aionen (meervoud) schiep, vanaf zijn opstanding de tijdperken waarin wij nu leven en waarin de ware gelovigen in de toekomst zullen leven. De voorgaande aionen (tijdperken) werden door zijn dood voleindigd (Heb. 9:26). Ook "schiep" hij sinds zijn aanstelling tot profeet, Heer en Christus en zijn dood en opstanding "de nieuwe mens" (Efeze 2:14-17; Gal. 6:15).

Daarnaast bouwt Jezus een nieuwe gemeente die hij ZIJN gemeente noemt omdat hij het hoofd van die gemeente is (Mat. 16:18). En hij bouwt aan zijn koninkrijk (Kol. 1:13-14). Dat zijn een paar van de meerdere scheppingen die hij op aarde schiep vanaf zijn dood en opstanding. In de hemel heeft hij engelen onder zich staan, die ook het tarwe en het onkruid verzamelen in zijn opdracht en deze zijn bij hem wanneer hij het oordeel uitspreekt tot het eeuwige leven en tot de eeuwige dood (Mat. 13:24-30 en 36-43; 25:31-46).

Hij werd pas Zoon door zijn letterlijke geboorte uit Maria (Luk. 1:26-38 speciaal vers 35) en tevens door zijn wedergeboorte, eigenlijk door "van boven geboren te worden" uit water en geest bij de doop in water en de doop met de geest en de stem van God die hem daarbij verklaart in hem een welbehagen te hebben en hem tot Zoon verklaart (Luk. 3:21-22) en bovendien Gods Zoon in kracht, en niet langer in zwakheid, door de opstanding uit de doden (Rom. 1:1-4).

Inderdaad is Jezus nu "in de schoot" van de Vader (Joh. 1:18), en nadat hij geboren werd door de werking van de geest van de Vader in Maria, werd hij op 30-jarige leeftijd door God uitgezonden om Israël tot berouw en bekering te brengen. De uitdrukking "in de wereld gezonden" wordt door velen ingevuld als letterlijk vanuit de hemel als een reeds bestaand persoon in de hemel een ander persoon te worden op aarde uitgezonden is.

Ook Johannes de Doper werd door God uitgezonden "bij God vandaan" (Joh. 1:6-7), net als alle profeten van het OT. Al deze profeten hadden niet een eerder leven in de hemel gehad, maar werden vanuit de hemel door JHWH uitgezonden op een bepaald moment. Zo ook Jezus, en dat niet bij het begin van zijn leven, maar na geruime tijd pas, en dus pas toen hij met geest gezalfd was en uit water en geest geboren op 30-jarige leeftijd.

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

Johannes 16:28 die jij aanhaalt: Jezus is van de Vader uitgegaan door kracht van de geest.

Nergens wordt vermeld dat Jezus werd omgevormd of herschapen van geest naar mens. Ook Filip. 2:5-11 zegt dat niet. Daar staat dat terwijl hij de Christus was, dus terwijl hij al mens was, zich vernederde tot een slaaf, nl. de vervulling van Jes. 52:13-53 :12, "de lijdende knecht".

Hij was en is net als Adam in zijn volmaakte staat het beeld van de onzichtbare God, en daardoor in de gestalte van God, net als dat hij in Heb. 1:3 de afstraling van de heerlijkheid van God is en de afdruk van Gods wezen is.

En het scheppingswoord van God veroorzaakt dat dit gesproken woord vlees of mens werd. Dat is hetzelfde als dat God in Genesis 1 spreekt en dat er dan gelijk iets ontstaat, iets zoals wat ook in Ps. 33:6 en 9 staat: "6) Door het woord van Jehovah werden de hemelen zelf gemaakt, En door de geest van zijn mond heel hun heerleger. 9) Want hijzelf zei [het], en het werd; Hijzelf gebod, en toen stond het er".

Hier staat ook gewoon dat God alles maakte en niet Jezus. Er wordt door God een gedachte uitgesproken, en ogenblikkelijk wordt het abstracte woord een concreet iets of iemand.

Dit is deel I van mijn antwoord. Deel II komt ook spoedig 😊.

Voor wat het waard is.....

Groet,
Elle

Hierbij deel II,

Er zitten wel wat kleine herhalingen in die in deel I ook benoemd worden, maar met misschien wat andere woorden.

HET VERSCHIL TUSSEN ABSTRACT EN CONCREET GEZIEN IN VERBAND MET HET WOORD VAN GOD.

Het verschil tussen abstract en concreet.
Geplaatst op 11 mei 2020 door redactie.
Opgezocht door Elle.

De kans is groot dat je niet precies weet wat het verschil is tussen abstract en concreet, je bent immers niet voor niets bij dit artikel terecht gekomen. Wij willen hier door middel van dit artikel verandering in brengen. Abstract en concreet zijn classificaties die aangeven of het object dat een term beschrijft fysieke verwijzingen heeft. Abstracte objecten hebben geen fysieke verwijzingen,

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

terwijl concrete objecten dat wel hebben.

Ze worden het meest gebruikt in de filosofie en de semantiek. Abstracte objecten worden soms abstracta genoemd en concrete objecten worden soms concreta genoemd. Een abstract object is een object dat niet op een bepaalde tijd of plaats bestaat, maar eerder als een soort ding bestaat door middel van een idee of abstractie. De term abstract object zou door Willard Van Orman Quine zijn bedacht. De studie van abstracte objecten wordt abstracte objecttheorie genoemd.

<https://verschillen-tussen.nl/verschil-abstract-en-concreet/>

Woord : The Eastern / Greek Orthodox NEW TESTAMENT zegt in haar Appendices over het woord "Logos" in Joh. 1:1 het volgende op blz. 649: "The Greek word Logos is traditionally translated as "Word". French translations sometimes use "Verb" which has a dynamic quality. The English "Message" or "Expression of the Mind" may also be appropriate attempts to convey the nuance of the Greek concept".

Vandaar dat ik Joh. 1:1 durf te vertalen als:

"In het begin was het woord, d.w.z. de boodschap of de uiting van het brein. Deze boodschap of uiting van het brein van God was bij, anders gezegd in overeenstemming met God, ja de boodschap of uiting van het brein van God was goddelijk".

Dit komt m.i. goed overeen met wat in 1 Joh. 1:1-4 staat: "Dat wat van [het] begin af was, wat wij hebben gehoord, wat wij met onze ogen hebben gezien, wat wij aandachtig hebben aanschouwd en onze handen hebben betast met betrekking tot het woord des levens, (ja het leven werd openbaar gemaakt, en wij hebben gezien en leggen getuigenis af en berichten U over het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons openbaar gemaakt werd,) dat wat wij gezien en gehoord hebben, berichten wij ook U, opdat ook GIJ met ons [daaraan] deel moogt hebben. Bovendien is dit deelhebben van ons met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus".

Zo is Joh. 1:14 waar staat: "Het Woord nu is vlees geworden" dan ook te verwoorden met de woorden: "De boodschap of de uiting van het brein [van God] is vlees [mens] geworden".

Het abstracte werd concreet. En Jezus was en werd Gods "antwoord" op het probleem van wat de zondeval had veroorzaakt, de slavernij aan het verderf en de dood. Door wat Jezus deed, ontstond er een begin van "een nieuwe schepping". Door Jezus' koninklijk hogepriesterschap werden er zowel in de hemel als op aarde nieuwe zaken "geschapen" die er eerst niet waren of die werden herschapen door de tweede of laatste Adam, die echter net als de eerste Adam ook het beeld van God waren en de belangrijkste van de oude en de nieuwe schepping. In de 1e Adam sterven allen en door de 2e Adam worden allen levend gemaakt.

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

De profetieën van het OT over het komen van het zaad van de vrouw, het zaad van Abraham, het zaad van David, werden vervuld in Jezus en wel doordat Jezus werd verwekt door geestkracht van God zoals ook in Mat. 1:18-25 en Lukas 1:26-38 staat, waar de engel Gabriël de aankondiging doet aan zowel Maria als aan Jozef dat uit haar een zoon geboren wordt die de naam Jezus moet worden gegeven.

Elke keer dat er in het NT staat dat Jezus uit de hemel kwam, is dus gewoon juist. Het gaat echter daarbij steeds om de vraag of Jezus letterlijk uit de hemel kwam en dat hij daarvoor zichzelf van een geestenleven moest omvormen tot een volmaakt mens, of dat hij geen voorbestaan had en dat de engel Gabriël gewoon bedoelt wat hij zegt. Net als dat het manna het brood uit de hemel werd genoemd, zo is Jezus het levende brood uit de hemel.

Het manna maakte geen reis vanuit de hemel naar de aarde in de woestijn, maar het werd door God gegeven. God voorzag het volk van voedsel. Zo is het ook met Jezus. God vervulde de voorzeggingen over het zaad van de vrouw, het zaad van Abraham en het zaad van David door een zoon te verwekken bij Maria door geesteskracht. Nergens in de bijbel staat dat er een geestelijk schepsel moest worden omgebouwd of veranderd in een mens om geboren te worden uit een vrouw.

De leer van de Jehovah's Getuigen is dat Jezus een voormenselijk bestaan had als de aartsengel Michaël en dat hij sinds zijn opstanding uit de dood weer terug is omgevormd tot aartsengel.

De leer van de kerk is dat God letterlijk in de persoon van Jezus is gekomen. Jezus is God in het vlees geweest op aarde en is nu God met twee naturen, nl, de goddelijke en de menselijke natuur.

WOORD-

DABAR <https://denieuwefilosoofvanoudeburg.wordpress.com/2014/05/05/spreken-en-scheppen/>

Door de kleine woordenschat komt het vaker voor in het Hebreeuws dat we de context moeten bekijken om de volle waarde en betekenis van een woord te vatten. Maar ook de stamwoorden die bestaan uit twee of drie medeklinkers en die dan nog vaak een werkwoord zijn geven een rijkdom aan achtergrond prijs. In een vorig hoofdstuk2 hadden we het al over de begrippen avond en morgen en daar bleek dat ook een werkwoord de stam leverde voor de woorden. Dat dit vaker voorkomt in het Hebreeuws bewijst eens te meer het woord "bara". Ook bij "bara", scheppen is de stam het werkwoord "dabar", spreken. "Dabar" betekent echter niet alleen "spreken" maar staat ook voor "woord".

De medeklinkerstam geeft ons zoals zo vaak in het Hebreeuws enkele familiewoorden, woorden in dezelfde denksfeer. "Bara" scheppen en "beria" ding of voorwerp liggen ook dicht bij mekaar. Daardoor kunnen we begrijpen dat de evangelist Johannes, als jood, het woord van God kan interpreteren als "een vermaterialiseren" tot alles wat bestaat, tot alle dingen. Johannes 1,1-3: In het

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God. Het was in het begin bij God. Alles is erdoor ontstaan en zonder dit is niets ontstaan van wat bestaat.

Spreken, woord, scheppen en ding of voorwerp liggen inderdaad met hun Hebreeuwse stam zeer dicht bij elkaar. Scheppen is sprekend materie geven aan een concept, een idee. Eigenlijk is ons spreken voor een stuk ook zoiets, wij hangen een beeld op van iets dat we denken en maken het werkelijk en denkbaar voor de andere.

Alleen wordt ons woord nog geen materie en verwijst het alleen maar naar materie. Het roept een denkbeeld op bij de mensen tegen wie wij spreken. God zegt en het wordt materie, hij brengt orde, geeft een opdracht en stippelt een nuttigheid uit voor de mensen en dan ziet God dat het goed is. Een regelmaat in het scheppingsverhaal.

Voor het bovenstaande zijn er Schriftplaatsen die het ondersteunen.

Ps. 33:6 en 9 zeggen: "6) Door het woord van Jehovah werden de hemelen zelf gemaakt, En door de geest van zijn mond heel hun heerleger. 9) Want hijzelf zei [het], en het werd; Hijzelf gebod, en toen stond het er".

Begin bij Spr. 8:1. Daar zie je dat niet alleen "de Wijsheid", maar ook "de Schranderheid" spreken. In vers 12 heb je er al drie, nl. "de wijsheid", "de schranderheid" en zelfs "de kennis van het denkvermogen".

Als men een beetje kien is dan ziet men dat er in Spr. 8 van het taalstijlfiguur "personificatie" gebruik wordt gemaakt, daarmee bedoelend dat de beschreven abstracte zaken worden voorgesteld alsof ze personen zijn maar dat het in werkelijkheid niet zo is.

Zo heb je de uitdrukking "De Schrift, of de Bijbel zegt dit en dat". Dan wordt de Schrift of de Bijbel tot een persoon gemaakt die spreekt, terwijl het geen persoon is. Maar deze manier van spreken wordt bij honderden zaken door iedereen gedaan zonder er bij stil te staan of het te beseffen.

Dat gebeurt in Spr. 8:22-31 ook. De Wijsheid wordt als een persoon voorgesteld terwijl de Wijsheid geen persoon is. En toch trappen miljoenen christenen in deze valkuil omdat ze geen weet hebben van personificatie, of gewoon hun ogen en verstand er voor sluiten zodat ze niet beïnvloed kunnen worden met dingen die hun niet aanstaan. Dit terwijl volgelingen van Christus toch de opdracht hebben om alles te toetsen wat er aan uitleg over de bijbel wordt gegeven door bijbeluitleggers binnen de christelijke gemeente (1 Thess. 5:19-21).

Wat Spr. 3:19 en 20 "zeggen", "laten zien" (ik gebruik weer personificatie) is hoe het concreet, echt is gegaan.

Daar staat: "Jehovah zelf heeft in wijsheid de aarde gegrondvest. Hij heeft de hemel stevig bevestigd met onderscheidingsvermogen. Door zijn kennis werden

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

zelfs de waterdiepten vaneengespleten, en uit de wolkenhemel blijft lichte regen neerdruppelen".

Dus niet door iemand anders er bij te betrekken heeft Jehovah zelf en alleen door wijsheid, onderscheidingsvermogen en kennis de hemel en de aarde geschapen.

Jer. 10:12 zegt: "Hij (Jehovah) is de Maker van de aarde door zijn kracht, Degene die het productieve land door zijn wijsheid stevig bevestigt, en Degene die door zijn verstand de hemelen heeft uitgespannen".

Jes. 40:12-14 zegt: "Wie heeft de wateren louter in de holte van zijn hand gemeten en de afmetingen van de hemel zelf opgenomen met louter een span en het stof der aarde in een maat gevat, of met een [balans]wijzer de bergen gewogen, en de heuvels in de weegschaal? Wie heeft de afmetingen van de geest van Jehovah opgenomen, en wie kan hem als zijn raadsman iets doen weten? Bij wie is hij te rade gegaan opdat men hem zou doen verstaan, of wie onderwijst hem in het pad der gerechtigheid, of onderwijst hem kennis, of doet hem zelfs de weg van het werkelijke verstand kennen?"

Het zijn allemaal retorische vragen waarop slechts "niemand" kan worden geantwoord. Niemand heeft Jehovah ergens bij geholpen dan zijn eigen kennis, wijsheid, verstand, kracht, onderscheidingsvermogen.

Jes. 44:24 zegt: "Dit heeft Jehovah gezegd, uw Terugkoper en uw Vormeerder van de buik af: "Ik, Jehovah, ben het die alles doet, die de hemelen uitspande, geheel alleen, de aarde uitspreidde. Wie was bij mij?"

Zie ook Jes. 45:8, 12 "Ik zelf, Jehovah, heb het geschapen".

Ps. 33:6 en 9 zeggen: "6) Door het woord van Jehovah werden de hemelen zelf gemaakt, En door de geest van zijn mond heel hun heerleger. 9) Want hijzelf zei [het], en het werd; Hijzelf gebod, en toen stond het er".

Het bovenstaande is geheel in overeenstemming met wat in het scheepingsverslag in Gen. 1 en 2 staat. God, niet Jezus, schiep de hemelen en de aarde. Hoe deed Jehovah God dat? Dat gebeurde door zijn goddelijke scheppingswoorden, zijn eigen gedachten uitgedrukt in woorden die geuit werden door verstand, wijsheid en onderscheidingsvermogen, die woorden die zoveel kracht en dynamische energie bevatten dat wanneer hij scheppingswoorden sprak, de schepping er stond en bestond.

Op. 4:11 voegt er nog wat aan toe: "Gij, Jehovah, ja onze God, zijt waardig de heerlijkheid en de eer en de kracht te ontvangen, want gij hebt alle dingen geschapen, en vanwege uw wil bestonden zij en werden ze geschapen".

Naast kennis, wijsheid, verstand, onderscheidingsvermogen en kracht, komt ook de wil, de scheppingswoorden en de geest van zijn mond bij het rijtje van

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

goddelijke zaken die werden gebruikt om te scheppen. Ergens anders wordt ook nog over Gods raadsbesluit gesproken.

Al deze teksten, en er zijn nog meer, laten zien wie de Schepper is en dat de schepping niet aan iemand anders kan worden toegeschreven, iets wat we bij de JG wel hebben geleerd, nl. door een aartsengel Michaël, die later getransformeerd werd tot Jezus, en toen Jezus naar de hemel ging weer werd teruggetransformeerd tot Michaël de aartsengel.

Joh. 1:1-5 wordt op de volgende manier vertaald in de Naardense Bijbel: "Bij begin (Gen. 1:1) is er het spreken geweest; het spreken is God nabij geweest, ja, God is het spreken geweest; het is geweest bij het begin, God nabij (Spr. 8:22 vv); alle dingen zijn daardoor geworden en buiten dat om is niet één ding geworden dat geworden is. Daarin is leven geweest, en dat leven is het licht der mensen geweest; het licht schijnt in de duisternis: de duisternis heeft het niet opgenomen".

De vertaler zegt hierboven in feite dat "het woord" niet een persoon was, maar dat God sprak zoals God dat ook deed in heel Gen. 1. Ook het "licht" staat in Gen. 1:3-5 geschapen door de woorden: Er zij Licht en er was Licht.

Het vlees worden van het abstracte woord van God tot een volmaakt echt mens van vlees en bloed zoals Adam, was een scheppingsdaad van God d.m.v. de conceptie van Jezus in de baarmoeder van Maria en door zijn uiteindelijke geboorte door geest en kracht, niets méér en niets minder. Daarmee werd Jezus het beeld en de zoon van God net als dat Adam het beeld en de zoon van God was. En Jezus was net zo'n volmaakt mens als Adam bij zijn schepping, de reden ook dat Jezus kon dienen als de overeenkomstige losprijs voor de zonden van de mensheid. Jezus moest de schepping redden en tot een nieuwe schepping maken via zijn offer. Jezus was de persoon waardoor en waarin de Wijsheid en de Kracht van God tot uitdrukking werd gebracht en zichtbaar werd (1 Kor. 1:21-25). Zonder Jezus' offer was Gods schepping mislukt en kon er geen herschepping komen.

Daarbij komt nog dat het woordje 'logos' meerdere betekenissen heeft, b.v. brein. Hetgeen wordt gezegd komt na beraad in de geest of het brein van God naar buiten door het formulerend uitspreken van gedachten die door wijsheid, kennis en onderscheidingsvermogen overdacht en ontstaan zijn in het brein van God, ook wel de geest van God genoemd en waarvan kracht uitgaat, benoemd in o.a. Rom. 15:13 en 19 en in 1 Kor. 2:10-11, waarin de werking van de geest van de mens vergeleken wordt met de werking van de geest van God. Gods geest IS niet een kracht, doch er gaat kracht van uit. Gods geest is het bewustzijn en de persoonlijkheid van God, dus wat God tot God maakt, net als onze geest ook ons bewustzijn en onze persoonlijkheid is en ons als mens tot mens maakt.

Er zijn nog genoeg teksten met uitspraken van o.a. Jezus en Paulus waarvan men op het eerste gezicht zegt, dat hij in de hemel door God naar de aarde werd gestuurd, of dat Jezus uit de hemel kwam (maar was dat letterlijk of

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

overdrachtelijk?), dus dat Jezus een vóórbestaan zou hebben. Jezus werd echter pas op 30-jarige leeftijd, terwijl hij op aarde was, gestuurd om zijn bediening te beginnen en om die te voleindigen.

Voor wat het waard is.....

Groet,
Elle

Dat boek van Schillebeeckx heb ik toevallig.

Ik heb ook een boek van een Engelse theoloog James D.G. Dunn, "Christology in the Making", die op blz. 254 bovenaan als conclusie o.a. zegt:

"But there is no indication that Jesus thought or spoke of himself as having pre-existed with God prior to his birth or appearance on earth. Such self-assertions appear only in the latest form of the canonical Gospel tradition and presuppose substantial developments in christological thinking which cannot be traced back to Jesus himself".

Twee theologen, twee gedachten en uitleggingen. Men kan kiezen welke men wil of welke voor iemand het meest voor de hand ligt of die het meest en het beste past in de logica waarvan men denkt dat deze het meest juiste is.....

https://nl.wikipedia.org/wiki/James_Dunn (theoloog)

Edward Schillebeeckx

https://nl.wikipedia.org/wiki/Edward_Schillebeeckx

Schillebeeckx was een spraakmakende deelnemer aan het Pastoraal Concilie te Noordwijkerhout (1968-1970). In deze jaren ging hij van het thomisme over naar de bestudering van de exegese, en hij sneed grote kwesties als het priesterambt en het celibaat aan. Zijn boeken over Jezus kregen grote belangstelling. Waarin hij onder andere stelde dat de goddelijkheid van Jezus niet ten koste gaat van zijn mensheid. De unieke eigenheid van mensen is de kern van het mens-zijn. De uniciteit van Jezus, maakt hem niet minder mens, maar meer, daardoor is hij echt mens.[4] **De publicatie ervan leidde tot onderzoek vanuit Rome naar zijn rechtzinnigheid, mede omdat Schillebeeckx als officieel katholiek theoloog de opstanding als objectieve gebeurtenis had ontkend.**

Uit jou citaat:

Door de idee van pre-existentie wordt de dood al bij voorbaat gerelativeerd; de

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

*dood is wel het dieptepunt van de nederdaling, maar dit dode punt is al opgevangen door de pre-existentie: over de dood heen komt Jezus dan a.h.w. 'van binnen uit' terug tot zijn hoogheidstoestand van vroeger. **Verrijzenis is in dit model niet eens nodig.***

Door Jezus' geloofsvertrouwen dat als hij deed wat God door de profeet Jesaja had voorzien (als de gezalfde menszoon van God alles afleggen, van als menszoon gezalfde koning tot lijdende en stervende slaaf) daardoor de hoogste en bovenmatige verhoging ontvangen, nl. als koning-hogepriester naast God de Vader op de troon zitten en alle autoriteit in hemel en op aarde ontvangen en door de engelen vereerd worden vanwege zijn verlossingswerk door zijn lijden en sterven, voorzien in Ps. 110 en in het visioen in Op. 5 getoond en in Filip. 2:5-11 door Paulus besproken. Jezus Christus is Heer geworden tot eer van God de Vader (zie ook 1 Pet. 3:22). Hij werd Zoon in kracht en het behaagde de Volheid om in hem woning te maken (Kol. 1:19) omdat hij God behaagde omdat hij de schepping had gered door zijn offerandelijke dood ten behoeve van de schepping.

Hij werd niet terugverhoogd tot wat hij eens was, maar kreeg het als beloning, nl. de volheid van de godheid woonde vanaf die tijd lichamelijk in hem (Kol. 2:9). Gelovigen ontvangen de goddelijke natuur ook wanneer zij getrouw zijn (2 Pet. 1:3-4). Ons lichaam wordt gelijk aan zijn verheerlijkt lichaam en wordt gelijkvormig aan het beeld van Gods Zoon die tevens het beeld van God is als mens (Filip. 3:21; Rom. 8:29).

Daarom is Jezus ook als mens gestorven en als verheerlijkte mens opgestaan en zit als verheerlijkte mens naast God in de hemel totdat de wederkomst en het oordeel aanbreekt.

Voor wat het waard is.....

Groet,
Elle

6/8/2021, 1:15:41

Ik ga ook niet mee met de Platonische filosofieën, noch geheel die van de Jood Philo en anderen zoals die van het Concilie van Nicea en de daarop volgende concilies en de "christelijke" filosofen vanaf de 2e eeuw.

De betekenis van het woord "logos" wordt in een keurslijf gegoten welke men moet geloven om gered te kunnen worden volgens de geloofsbekennissen en uitspraken van de leiders der katholieke kerk. En de Reformatie heeft het overgenomen en meegenomen in hun leer. Dit terwijl het woord "logos" een hele rits van betekenissen heeft.....

Woord : The Eastern / Greek Orthodox NEW TESTAMENT zegt in haar Appendices

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

over het woord "Logos" in Joh. 1:1 het volgende op blz. 649:

"The Greek word Logos is traditionally translated as "Word". French translations sometimes use "Verb" which has a dynamic quality. The English "Message" or "Expression of the Mind" may also be appropriate attempts to convey the nuance of the Greek concept".

Vandaar dat ik Joh. 1:1 durf te vertalen als:

"In het begin was het woord, d.w.z. de boodschap of de uiting van het brein. Deze boodschap of uiting van het brein van God was bij, anders gezegd in overeenstemming met God, ja de boodschap of uiting van het brein van God was goddelijk".

De eerste zinnen van het stuk wat ik plaatste over Philo laten al zien hoe de Joodse filosoof Philo geloofde en werkte:

"De Joodse denker Philo leefde tussen ca. 20 v. Chr. en 50 na Chr. in Alexandrië, waar de grootste Joodse diasporagemeenschap in de hellenistische mediterrane wereld was gevestigd. Alexandrië was de stad waar de Hebreeuwse Heilige Schriften in de 3e eeuw v. Chr. in het Grieks werden vertaald, de Septuaginta. In de tijd van Philo was Alexandrië een van de belangrijkste midden-platoonse centra van het Romeinse Rijk. Hier heeft Philo zijn omvangrijk oeuvre vervaardigd. **Philo beschouwde zichzelf als een exegeet van het Oude Testament. Maar hij had ook grote bewondering voor noties uit de Griekse filosofische tradities, die hij gebruikte om zijn theologische stelsels te onderbouwen".**

De laatste zin van het stuk laat al zien dat men dingen heeft bedacht:

*"Het valt op dat Philo's [uitleg van de] Logos overeenkomsten vertoont met de Logos uit de proloog van het Johannes-evangelie. **Dit [nl. deze uitleg van Philo] heeft een rol gespeeld, toen christelijke denkers in de oudheid de pre-existente Christus en Schepper van de wereld met de Logos of het Redeprincipe uit de Griekse filosofie gingen identificeren".***

Eerst waren er de eigen filosofische gedachten van de christelijke denkers van **na** de dood van de apostelen in de 1e eeuw, minstens tot aan de vijfde eeuw, en dan werden deze gedachten met de filosofie van diverse andere heidense en joodse filosofen in overeenstemming gebracht, precies zoals Paulus ook zegt, nl. dat er uit het midden van de christelijke gemeente mensen zouden opstaan die een afvallige leer zouden prediken (b.v. Hand. 20:29-30).

Maar ieder z'n gedachten zeg ik dan 😊. Ik heb de juiste uitleg niet in pacht!

Groetjes, ook aan Meiske,
Elle

LOGOS VOLGENS PHILO VAN ALEXANDRIË

6/8/2021, 15:40:47
